

ΤΕΙΟΣ Β'.

Ἐν Λευκάδι τῇ 27 Νοεμβρίου 1877

ΑΡΙΘ. 5.

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

Εκδιδομένη ἀπαξ τῆς ἑβδομάδος

Ἐτησία συνδρομὴ Δραχ. 12
προπληρωτέα ἐνταῦθα κατὰ τριμηνίαν.

Διατριβαι κατ' ἄποκοπήν.

«Ομονοούντων ἀδελφῶν συμβίωσις παντὸς τείχους ἴσχυροτέρα».

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ καὶ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠ. ΜΟΤΡΜΟΓΡΑΣ. ||

Ἐκδότης καὶ Συνθέτης Π. ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗΣ.

ΑΔΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΡΣ

Εἰσέτι δὲν συνηλθεν δύχοδος ἐκ τῆς καταπλήξεως ἢν πρεξένησεν αὐτῷ ἡ ἄλωσις τοῦ Κάρσ. Αἱ ἔφημεριδες δημοσιεύουσιν ἀρθρά ἐπὶ ἀρθροῖς, περὶ τοῦ πολεμικοῦ τούτου ἀνδραγαθήματος, ὅπερ εἶναι οὐεδὸν εἰπεῖν μοναδικόν ἐν τοῖς χρονικοῖς τῶν πολέμων—διότι εἶναι πραγματικῶς ἄπορον πῶς κατώρθωσαν οἱ 'Ρώσοι νὺν κιριεύσωσι ἵα νυκτερινῆς μάχης τὰ 9. φρούρια καὶ τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Κάρσ, καθωπλισμένου διὰ 350. περοβήλων κρούπ μεγιστῆς ὁληῆς, καὶ ὑπερασπίζομενα ὑπὸ 15000 ἀνδρῶν. Αἱ καθ' ἔκαστην ἐπιστελλόμεναι λεπτομέρειαι αὐξάνουσι τὴν γενικὴν καταλήψιν. Κατὰ τὴν «Φωνὴν τῆς Πετρουπόλεως οἱ 'Ρώσοι ἥχμαλώτισαν 16,000 Τούρκων, εὗρον δὲ ἐντὸς τοῦ φρουρίου 350. πυροβόλα. Ἐκ τὸν 'Ρώσων ἀπολέσθησαν κατὰ τὴν μάχην 2,800, ἐκ δὲ τῶν Τούρκων 8,000. Οἱ Τούρκοι διέσπασαν τὴν μεγάλην φθορὰν κατὰ τὴν ἐκ τοῦ Κάρσ ἔξοδον αὐτῶν, ὅποτε κατεδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ 'Ρωσικοῦ ἵππου, καὶ συνελήφθησαν οὐεδὲ, ἀπαντες ἔγγυς τοῦ Ιλτε. Τὸ ἀνωτέρω φρούριον οὐ μόνον ἦ, φύσει δυσπόρθητον, αλλὰ καὶ ἡτον ὀχυρωμένον ὑπὸ Ἀγγλῶν καὶ Πρωσῶν ἐξιωματικῶν κοτά τὰς νεωτάτας ἀρχὰς τῆς ὀχυρωματικῆς τέχνης. Εντὸς μιᾶς νυκτὸς τὸ Κάρσ ἐπεσεν εἰς χεῖρας 15,000 'Ρώσων, οἵτινες μετ' ἀλαταγέτου δρμῆς καὶ καρτεροφυχίας ἀναρρίχθησαν εἰς τὰς ἀπορρόφωγας πέτρας, τὰ ὀχυρώματα, καὶ τοὺς τοίχους τοῦ φρουρίου, ἀπέκρουσαν μετ' ἄγωνα ἀπεγνωσμένον ἰσάριθμον τῶν Τούρκων φρουρῶν εἰς τοὺς χάνδακας καὶ εἰς τὰ ἐνδοτέρω φατνώματα, καὶ ἐπὶ τέλους ἤναγκασαν αὐτὴν νὰ ἀποθάνῃ ἢ νὰ παραδοθῇ. Τα 9 φρούρια τοῦ Κάρσ, ἡ ἀκρόπολις, εἰς πολυάριθμοι πυροβολοστοιχίαι καὶ τὰ ὀχυρώματα αὐτοῦ δὲν ἐδυνήθησαν οὐδὲ ἐπὶ μίαν νυκταν γὰ ἀντιστῶσιν εἰς τὴν ἀλάθε

χτον δρμὴν τῶν ἐπιλέκτων τῆς Μόσχας καὶ τιωτῶν τῆς 40 μεραρχίας. Οἱ στρατηγὸς Λαζαρίδης ἐτιμήθη διὰ τοῦ στρατιωτικοῦ παρασήμου οὐ Γεωργίου δευτέρας τάξεως, προήθη δὲ τηγὸν τοῦ ἱππικοῦ ἐνεκκ τὸν ἐν Ἀλατσαριάμβων.

Ἄσμένως καταχωροῦμεν εἰς τὰς στήλας τηρίδος μας τὴν παρὰ τοῦ ἀξιοτίμου Κ. Λαζαρίδου Κασταλείσαν ἡμῖν κατωτέρω ἐπιστολήν του, ἐμπλεωσαν ἀγνῶν καὶ ἔθυκῶν αἰοθημάτων.

Ἄγαπητὲ φίλε!

Πρέπει λοιπὸι νὰ ξποθάνωμεν ὑπὸ μαρασμοῦ πάν τὴν ἡγήσην ἡ φυσεῖα σάλπιγξ τῆς ἑλευθερίας; Ὁφείλομεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰ ίερὰ ἡμῶν δικαιώματα προτοῦ μας ἐκβιληθῆ ἵνα πρᾶξιν τοῦτο; Ἰδού ὁ ἀξιολόγητος καρπὸς τοῦ ὅτι σᾶς ἔγραψα πολλάκις, δηλαδὴ ὅτι η Ἑλληνικὴ νεολαία δὲν ἔσχεν ἀπὸ τοὺς ἔχυτης πατέρες τὴν πρέπουσαν ἔθνικὴν ἀνατροφὴν, ἥτις ἀνατρέφει τὴν καρδιαν, καὶ τὴν ἀφίεροι εἰς τὴν πατρίδα! Εἴθε ἡ προφῆτεα μου αὕτη νὰ φάγῃ ὅλως ἀντίθετος!

Κινεῖται τὸ μέγα ἀνατολικὸν ζήτημα, καὶ οὐχὶ ὁ 'Ελλην, ὅστις εἶναι ὁ μοχλὸς τοιούτου μεγαλοπρεποῦς ζητήματος! Σιγῆ, ἐπειδὴ δὲν ἔχει καρδίαν διὰ τὴν πατρίδα,— οὐχὶ, ἐπειδὴ ἡ καρδία του εἶναι κενὴ ἐκείνων τῶν εὔγενῶν αἰσθημάτων, ἀτικὴ ἥθελον ἀποτελέσαι τὴν εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἐχθρῶν μας ἐν Εὐρώπῃ. Ο 'Ελλην δὲν τολμᾷ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν πατρίδα, ἐπειδὴ ἡ καρδία του δὲν φλέγεται ὑπὸ θερμοῦ αἰσθημάτος φιλοπατρίας. Ο 'Ελλην, ο καὶ προνόι οἱ τοῦ Βατσούσεως, τοῦ Καραϊσκού, δὲν ὠφείλει παραμελῆ τὰς κληρονομικὰς αὐτοῦ δάσνων, ἐπειδὴ οἱ ἐλεύθεροι ἀνδρες παρεμβαλλούσιν εἰς τὴν ἑλευθερίαν τὸ εὐτελές κατατον συμπέσον, ταῦτα ὃ ἀθεωπός εἰστε μένος πατρωτικού οὐδίματος, καθίσταται ὅν, οὐχὶ ἀνόμοιον τῶν ἀλόγων ζώον

ζώσι διὰ γαζούν καὶ οὐχὶ πιτὲ οὐν' ἀνεγέρωσιν χρηρόχως τὸ έτωπον, καὶ ἴδωσι τὸ μεγαλεῖόν των εἰς τὰς ἀπεράντους; σφίρας τοῦ πνεύματος.

Ο φιλελεύθερος ἀνὴρ πᾶν ἄλλο ὄφείλει νὰ σκέπτηται ἢ τὰ οὐκαὶ συμφέροντα· ὁ δεδιδαγμένος ἔνηρ φιλοπατρισμὸν ὄφείλει νὰ θῶνται αὐτέρες τῶν ἀγαθῶν τῆς τύχης, — οὐγος ὄφείλει νὰ μὴ ἀτενίζῃ εἰς ἄλλο ἢ εἰς τὴν τιμὴν καὶ δόξαν τῆς ἐθνικότητός του, ἐν ὃ ὄφείλουν τοὺς κόπους μας, τὰ συμφέροντά μας, τὴν ὑπαρχή μας! Ο ἀμαθής, ὁ ἄθλιος μίδος τοῦ Μαυροβουνίου, καθ' ἐκάτη δρέπει τὰς δάφνας τῶν ν κῶν του ὑπέρ τῆς πατρίδος του!

Ἄθλιος μίδος τοῦ Μαυροβουνίου ἀμοιρος ἱστορίας, ἐστερημένος παντὸς μνημείου τοῦ παρελθόντος ἐθνικοῦ του βίου! Ο μίδος τοῦ Μαυροβουνίου θαυμάζεται παρὰ τοῦ νοός καὶ τῆς καρδίας τοῦ ξένου! Ο Ρωμοῦγος, ὁ Μολδανός, διεγιέρουν τὴν στρατιωτικὴν ζηλοτυπίαν τῶν ισχυρῶν στρατῶν τοῦ Τσάου, καὶ δρέπουν δάφνας εἰς τὰ ἐθνικά μας δρῖα! ὁ δὲ "Ελλην ἐλπίζει καὶ σιωπᾷ!" Ω! ὁ θάνατος εἶναι χείρων τριαντῆς διαγωγῆς! Ω! ὁ βίος εἶναι τυραγγία τοῦ ἀδού, ὅταν οὗτος δὲν ἔμψυχοςται ἀπὸ τὸ ιερώτερον, καὶ γλυκύτερον τῶν αἰσθημάτων, ὅπερ εἶναι ἐκεῖνο τῆς ίδιας ἐθνικῆς δόξης! Εν καιρῷ ἐθνικῆς εἰρήνης πολλάκις εοι τὸ εἰποντὶ ὄφείλει ἢ "Ανακρεούτικὴ Μῆδος γὰ διαχέρη τὰ ἀρμονικὰ ἔστη, ἀλλ' εἰς ἐποχὴν τοσοῦτον τεθλυμμένην διῆμας τοὺς ἀτυχεῖς "Ελλαῖς, ὄφειλε νὰ ἀκουσθῇ Τυρταξὴ ἢ Πινδαρικὴ Μούσα.

Αλλ' ἔως πότε οι ποιηταὶ τῆς Ζακύνθου θὰ κλαίσσουν ἐπὶ τῶν τῶν ἔρωμέγων των! Εως πότε τὰ τέκνα τοῦ Σολομοῦ, σκόλου θὰ ἔξακολουθήσουν νὰ ἔχωσιν ἐν ταῖς χερσὶν αὐλύραν τοῦ Ἀλκαίου, ἢ τὴν τοῦ Ἀρχιλόχου; — Αλλὰ καλύψατε μὲς ῥόδα καὶ κρίνα, ὡς μελωδικοὶ ποιηταὶ δου, τοὺς βωμοὺς τοῦ ἑρώτος καὶ τῶν χαρίτων, πρωτάδον δάφνης εἰς τοὺς πατρικοὺς βωμούς! Ω! οι οι ποιηταὶ, ἀγαπητὲ φίλε, ἔχουν βωμὸν ιερὸν ἵνα ἀργαῖς, καὶ εἶναι ὁ τάρος τοῦ ἡμετέρου ἀθανάτερον τοῦ ἔξοχου ἀριδοῦ τῆς ἐλευθερίας, πληρὰ τῶν πατέρων μας μὲ τὸ αἷμα καὶ τὸ μαρτύριον πανσώσοι τοῦ νὰ μᾶς ἐπατχολῶσι τὸν νοῦν αἱ χάρης Νύμφαι, αἱ Σειρῆνες, καὶ οἱ ἔρωτες ἐν αὐτῇ τῇ κοριτσί γυη. Αἱ πάνηρ νὰ μᾶς γοντεύῃ τὴν καρδίαν ὁ πανοῦργος, ὁ μίδος ἐκεῖνος τῆς καλλονῆς, καὶ ἡς ἐμπνεύσης ἡδονῆς ταύτην κρισίν διὰ τὸν ἀγαπητόν μας λαὸν δ ἡρούκος "Ατόσον γενναῖος δόξης εἰς τὰ ἔνδοξα καὶ ἐθνικὰ πεδία τημῶν! ε νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν ιερὰν ταύτην σταυροφορίαν ὁ μέγας; ος τῆς Νίκης, ἵνα καὶ ἡμεῖς δρέψωμεν δάφνας ἐντὸς τῶν θυνικῶν καὶ ἐνδόξων ἡμῶν πεδίων, καταπατηθέντων ἀτημα. ὄητει ἀπὸ τὸν ξένον, ἀπὸ τὸν βάρβαρον, ἀπὸ τὸν ἀπιστον "Ο θωμανόν. Τὸ αἷμα εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ζωῆς! Τοιοῦτον ἐπάγγελμα ἐπενεργεῖ πρὸς τοὺς λαοὺς ἡ ἀληθῆ καὶ ἐθνικὴ ποίησις. Ο Φερδαῖος ἐνεψύχωσε μετὰ τεσσάρων αἰώνων αἰχμαλωσίαν τοὺς πατέρας μας! Οι πατριωτικοὶ του ὅμοιοι ἔξηνασκον τὸν ιερὸν σπινθῆρα τῆς ἐλευθερίας εἰς τὴν ἡρωϊκὴν καρδίαν τῶν πατέρων μας! Εἴθε νὸ μὴ ἔβλεπον τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ Κορίννῃ, καὶ ἐν τῷ Σακκυνθίῳ Ἀνθώνι, ποίησιν, ἢ εἰς τὸ πεζὸν ἐκτὸς τοῦ ἐθνικοῦ ἀντικειμένου τὸ ὄποιον θέλγει πᾶσαν ἐλληνικὴν καρδίαν οὐχὶ πλέον γὰ θελγάμεθα παρὰ τῶν οὐλικῶν ἀρχῶν τοῦ Επικούρου, οὐχὶ πλέον πασα τῶν οἰμωγῶν καὶ τῶν ἔρωτικῶν θρηνῷδιῶν τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Δεάνδρου!

Βεβαιωθῆτε ὅτι οὗσον αὐτὰ εἶναι ὑψηλό. καθίστανται ἀηδῆ καὶ ψυχράς ἐπειδὴ ὁμοιάζουσιν ὀπωρας καὶ αὐτὴν ἐκτό; τῆς ἐποχῆς των, ὡς αἱ τρωαῖς ἀναθυμιάσεις, οἱ διαλούεις ἡ πρώτη ἀκτὶς τοῦ μεγάλου πλανήτου! Η ὁραιοτέρα μεταξὺ τῶν οντατωδῶν εἰς οὐλικῶν τῶν ποιητῶν εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἐνδεδυμένη διὰ λοικῶν καὶ κοστεφῶν ἐτητῶν. Κατὰ τὴν γνώμην μού ἐγὼ πότε δὲν τὴν τάσθην τοιουτόπως· ἀπ' ἐνχειρίας ἐγὼ τὴν εἰδον ἐνδεδυμένης τὸ κάλυμμα τῶν μαρτύρων, ἐστεμένην μὲ τὸν νεκοικὸν

στέφανον τοῦ Γολγοθᾶ, πενιχράν, κατάπληκτον καὶ αἰμοσταγῆ! Ω! ἂν ἡ ἐλευθερία ἦτον ὡραία, οἴτα παρουσιάζεται ὑπὸ τινῶν ποιητῶν, ήμεῖς εὐκόλως ἡδέλουεν τὴν ἐξαγάγει, ἐπειδὴ ἐν τὴν γοντεύσει διὰ τῶν ἀσμάτων τῶν Σειρήνων, καὶ διὰ τῆς λύρας τοῦ Απόλλωνος, ἐξαν αὐτὴν ὡραία. Αποχές ἵνα καταστήσωμεν ἡμῖν φίλην τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν, πᾶν ἄλλο μᾶς χρησιμεύει ἢ τὰ ἀσμάτα καὶ αἱ μελωδίαι τοῦ Όρρεως ἀπαλεῖται σιδηρὰ καρδία, καὶ χειρὶ στιβάρι.

Ἐγώ πιστεύω εἰς τὴν μέλλουσαν εἰμαρμένην! Πιστεύω ὅτι ὑπάρχει ὁ ἀπέραντος κόσμος τῆς αἰώνιότητος, — πιστεύω ὅτι ὑπάρχει ὑψηστη δικαιοσύνη, διὸ θερόν ὅτι οἱ πρόγονοι μας ἀπὸ τῶν Ἡλυσίων πεδίων θάξανται, καὶ νομίζω ὅτι ἡ δικαιία αὐτῶν ἀρά θέλει φέρεις ἐφ' ἡμῶν τὸ ἀνάθεμα τῆς θείας ἐσχάτης κρίσεως! Εφ' ἡμῶν δὲ δικαίως θέλει ἐπιπέσει, καθότι ἀδιάφοροι ἀπανθεῖς ἡδη θεωροῦμεν τὰς ἐνεργουμένας μαστιγώσεις παρὰ τῶν ἐγκριτῶν τῆς αὐθωρόποτης; πρὸς τοὺς ἀδελφῶν μας! Τὸ ἐγκλημά μας θέλει πληρωθῆ ὡχὶ μόνον εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐν τῇ αἰώνιότητι, Πᾶν ἐγκλημα τυνεχώρησεν ὁ μεγας μάρτυς τοῦ Γολγοθᾶ πλὴν τοῦ ἐγκληματος, ὅπερ ἐνεπνεύσθη καὶ ἔξετέλεσθη ὑπὸ τῆς ὅλης ἀγαθᾶς, ἐλημονήσαμεν ὅτι ἡ ἐλευθερία μας, ἡ ἐπιστήμη μας, τὰ πλούτη μας, δρείλομεν ἀπεκντα εἰς τοὺς πατέρας τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, μας! Τοὺς ἀδελφούς μας τοὺς Βοτσάρους, τοὺς Τσαβέλας, καὶ πλείστους ἄλλους ἥρωας, — τοὺς ἐνδόξους ἐκείνους Κλέφτας καὶ ἀρματωλούς, ὡς τελεσιουργούς τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας ἡμῶν. Πρὸς τοὺς πατέρας τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν δούλων δρείλομεν τὰς ἐστίας τῆς νέας μαθήσεως, οἵτινες ἡταν οἱ μεγάθυμοι ἐκείνοι Ασωποί, Γεννάδιοι, Φαρμακίδαι, Φιληταί, Ψαλίδαι, καὶ Σακελαρόπουλοι. Πρὸς ἄλλους ὄφειλομεν τὰ μυητεῖα τῆς νέας ἡμῶν ἐθνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς χάριν τοῦ πλούτου τοῦ Σίννα, τῶν Ζωσιμάδιων, τοῦ Ζάπα, τοῦ Τοσίτσα, Κασαβέτη καὶ ἄλλων πολλῶν. — Εἰς αὐτοὺς προσέθετα τὰς ἀκαδημίας, τὰ μουσεῖα, — καὶ τὰ πολυτελῆ ἡμῶν κτίρια τῶν ὡραίων τεχνῶν, — ἀτιγα περικοσμούσι τὴν πρωτεύουσαν ἡμῶν. Οἱ ἐθνικοτέροι καὶ μακάριοι αὐτοὶ πατέρες τῆς πατρίδος; ἡταν Ήπειρωταί καὶ Θεσσαλοί, πρὸς τὰ τέκνα τῶν ὁποίων δεικνύουμεν μεγάλην ἁγνωμοσύνην, ἀνεχόμενοι ὥστε τὰ τέκνα των νὰ στενάζωσιν ἐν τῇ βαρβαρωτέρᾳ αἰχμαλωτικῇ καὶ ὑπὸ τὸ ἄχθος τῶν ἀπαγγελωποτέρων ἀλύτεων.

Τγίανε ἀγαπητέ μοι φίλε.

Λευκάς 17 Νοεμβρίου 1877.

Ολαΐς Τμέτερος
ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΚΑΝΗΣ

Πρὸς τὸν Κ. Ιωάννην Μάνεσην

Εἰς Ζακύνθον

Ο Οσμάν πατσᾶς.

Πολλοὶ ἀνθρώποι θὰ ἐπιθυμῶσιν ἵτως νὰ μαθωσι ποίος τι; τὴν μορφὴν καὶ τὸ ἀνάστημα ὁ Οσμάν Πατσᾶς. Διάρροοι χαρακτηρισμοὶ καὶ περιγραφαὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἥρωος τῆς Πλέσνας ἐδη μοισεύουσιν ἐν Βύρωπατηκᾶς ἐφημερίσιν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐν ταῖς περιγραφαῖς τούταις οὐ μιονόδημα μάτιον οὐ φραγκούτων, οὐ ἐγενετο καὶ ἐν τῷ ζητηματὶ τῆς παταγωγῆς. Ο Οσμάν πασσᾶς θέλει εἰς τὸν πόλεμον μαρτυρίαν, μαθητεύουσαν ἐφημερίδες τινὲς, ὡς διὸ εἶναι καὶ μαρτυρίους ἡ μετημφιεσμένος ὁ Βεζαΐν. Ιδού η πραγματικὴ αὐτοῦ εἰκὼν θὴν χαράσσεις ὁ κ. Βίκτωρ Λορή, γερμανός, ζωγράφος καὶ λόγιος, ἀνταποκριτής ἐφημερίδων, ἐγγένειος ἐλθών εἰς Πλέσνην, ἔνθα ἐσχε, λέγει, τὴν τιμὴν νὰ

γνωρίση και σπουδάση την Όσμαν πασσᾶν και τὴν 9[21] σεπτεμβρίου μάλιστα ὁ γενναῖος δύθωμανδς στρατάρχης, οὗτος οὐδέποτε ἐφωτογραφήθη, τῷ ἔχορήγησε τὴν χάριν ἐπὶ τινα λεπτὰ ἵνα σταθῇ και χαράξῃ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ ἐνῷ τὰξθρικὲς ὅδοις εἰςερήγηνυντο περὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ.

Ο Γαζῆς Όσμαν πασσᾶς φαίνεται ἡλικίας 45 ἑτῶν, εἶναι δὲ ἀναστήματος μετρίου και κράσεως ἀθλητικῆς. Ήνναι ἄνθρωπος παχὺς, τύπος μυώδους δυνάμεως, αἱ γραμμαὶ αὐτοῦ εἰσὶ χαρακτηριστικαὶ, ὁ τράχηλος βραχὺς, οἱ ὄμοι εὔρεις, τὸ στῆθος ἔξεχον, τὰ δὲ ἄκρα ῥωματέα. Οἱ Γάλλοι λέγουσι παροιμιωδῶς¹ Ἰσχυρός ὁς εἰς Τούρκος! Ο Όσμανείναι ἰσχυρὸς ὅσον δύω Τούρκοι! Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, χωρὶς νὰ ἔναι λεπτὰ εἶναι σύμμετρα, τὸ γένειον πλήρες; και ἦδη λευκανθίζον, τὸ ὄμψις κάλλιστον, μέγα, εύριανοικτὸν, μετὰ μακρῶν βλεφαρίδων και ἔχον τὴν κόρην ὑποπροσίνην μετ² ἀκτῖνος διασημούς, τοῦθ' ὅπερ δίδει αὐτῷ βλέμμα λεόντειον, βλέμμα συμπαθέστατον, ἀλλὰ και φοβερώτατον ἐν τῇ ὁργῇ, κίνησίς τις δυσδιάκριτος σχεδὸν διαφεύγει πολλάκις ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ο στρατάρχης ὅσθιος κρατεῖ πάντοτε ὠραίαν θέσιν, ἀλλ' ἀπέριττον, ἔντικτον σχεδὸν και οὐχι προμέμελετημένην· ὁ κορμὸς αὐτοῦ ἐπεριέλεται στερβός ἐπὶ τῶν ἰσχύων τοι και ὡς θά ἔλεγον δ καλλιτέχνης ἐν τῇ εἰδικῇ του γλώσσῃ, εἶναι στερβός ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Η στολὴ αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ εἶναι ἀτημέλητος. Φέρει ἴσχυτάνιαν βραχὺν μὲ πλατέα πρόσπεδα ἑτωκάρδιον μακρὸν κατὰ τὸ εἴδος λουδούσιου ΙΕ'. και περισκελίδα εἰσθνουσκὴν ἐντὸς τῶν ὑποδημάτων, ἀτινα δὲν ανέρχονται μέχρι τοῦ γόνατος. Ἐν τῷ στρατοπέδῳ οὐδέποτε εἰδον αὐτὸν φέροντα τὸ ξίφος του, ἀλλὰ φέρει πάντοτε ἀπὸ τοῦ τραχήλου τελαρῶνα φέροντα τῇ θύκην τῶν διόπτρων του. Συνήθως τὸ φέσιον φέρει κεκλιμένον πρὸς τὰ ὄπισθεν εἰς τρόπον ὥστε αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐκθρωσκούσι μεταξὺ τοῦ μετώπου και τῆς ὄνος αὐτοῦ, πάντοτε δὲ φέρει εἰς τὸ οὖς μολυβδοκόνδυλον. Τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ἐνδεδυμένου οὖτως είναι πάντοτε καθαρώτατα, πάντοτε φένονται νέα; πάντα τῷ ἀρμόδουσι κάλλιστα, οὐδὲν φαίνεται περιττὸν και ἐν τῇ ἀπλάτυτῃ αὐτοῦ εἶναι κομψός. Κατωθεὶν τοῦ ἐπιχιτωνίου φέρει κομψὸν ἐσωκάρδιον μετὰ χειρίδων ἐκ μεταξωτοῦ βαθέως κυανοῦ χρώματος.

Ο Όσμαν παττᾶς εἶναι ηκιστα ὁμιλητικός, σπανίως μειδιάζεται τὰ πάντα τοις ὄφθαλμοις, ἐργάζεται διαρκῶς και κοιμᾶται λίαν ἀτάκτως και ὀλγίστα. Οὐδέποτε εἰδον αὐτὸν προσευχόμενον, ἀλλ' ἔγω τὴν πεποίθησιν ὅτι προσεύχεται και εἶναι μάλιστα εὐλαβῆς. Η ἀταραξία οὐδέποτε τὸν ἐγκαταλείπει. Εκτίθεται λίαν, φαίνεται αψηφῶν τὰ περὶ αὐτὸν ἐκρηγνύμενα ὅδοις εἰς και πιστεύει ἵστως ἐκυρῶν πρωρισμένον. Εντὸς λόγω, εἶναι τύπος συμπαθητικός, μολονότι ἐκ πρώτης ὅψεως φαίνεται ψυχρός, τὸ μειδιάμα αὐτοῦ ἀνάμικτον μετ³ εἰρωνίας τινὸς εἶναι γοντευτικόν—ὅταν ἐννοεῖται, μειδιάζεται. Οὐδέμιαν ζένην γλώσσαν διηλεῖ. Τοιοῦτος ὁ Όσμαν παττᾶς εἶναι μεγχλοπρεπής, τύπος στρατιωτικοῦ μὲ ὄφος ἀρειμάνιον. Πολλοὶ τῶν Εύρωπαίων θά ἐνόμιζον ὅτι κολακεύουσιν αὐτὸν, λέγοντες ὅτι ἔχει τὸ ὄφος Εύρωπαίου ἀξιωματικοῦ. Κγώ τούναντίον λέγω ὅτι ἔχει τὸ ὄφος γενναιού Τούρκου στρατηλάτου δι⁴ διν συγχαίρω τῇ Τουρκίᾳ και αὐτῷ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Ήνναι πατίγνωστον ὅτι οἱ ἄργοι, οἱ ἐλαχιῶνες και αἱ σταφιδοφυτεῖαι τοῦ ἡμετέρου δύθου εὑρίσκονται εἰς ἐλεινὴν και ἀθλίαν κατάστασιν, καθότι οὐδεὶς κτηματίσεις κυβερνᾷ πλέον τὴν ἰδιοκτησίαν του, ἀλλ' αὐτῇ επισικετοι ἐγκαταλειπειμένη εἰς τὴν διάθεσιν τους τυχόντος. ἀρπάζοντο, κλέπτοντο, και καταστρέφοντος και ἐκάστην αὐτὴν. Τὴν τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν ἀναγνωρίσεις και ἐάξιότιος Δήμαρχος ἡμῶν Κ. Πλάγος Μπογδάνος, ἐπρότεινε δι⁵ ἐπανειλημμένων πράξεων και ἐγγράφων αὐτοῦ πρὸ-

τὰς προϊσταμένας ἀρχὰς, ὅτι εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη ἵνα διοριστοῖ ἐπὶ τούτῳ Ἀγροτικὸς Αστυνόμος, πρὸς περιφρούρους τῆς διοικησίας τῶν πολιτῶν, και περιστολὴν τῶν ἐγκλημάτων. Ατυχῶς ὅμως μέχρι τούδε οὐδεμία θεραπεία ἐλήφθη, πρὸς ἀποσθέτην τοῦ κακοῦ τούτου, διότι ἡ φυνὴ αὐτοῦ ἀπέβη ὡς ἡ τοῦ βωδῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὡσανεὶ ἡ Λευκάς νὰ μὴ ἀπαρτίζῃ μέρος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Συνιστῶμεν θέν τὴν ταχείστην θεραπείαν τοῦ τοιούτου, ὅπως παύσωτι τὰ δίκαια παράπονα και οἱ γογγούσματα τῶν κατοίκων τῆς ἡμετέρας πόλεως, ἀλλως θὰ ἐπανελθωμεν.

— Κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν ταύτην συνεκροτήθησκεν δύο στρατιωτικὰ μεταβατικὰ ἀποσπάσματα ἀτινα θὰ περιοδεύουσι, τὸ μὲν ὑπὸ τὸν δεκανέα Κωνσταντίνου Ράζην μετὰ ἔννεα στρατιωτῶν τοὺς δύμους Απολλωνίων, Εύγηρου, Ἐλλομένου και Ταφίων, τὸ δὲ ὑπὸ τὸν Υπενωμοτάρχην Δ. Ματρόποουλον, τοὺς δύμους Δευκαδίων, Σφακιωτῶν, Ἐξανθείας και Καρυᾶς, πρὸς σύλληψιν τῶν φυγοδίκων και τῶν ἐγκλημάτων των. Συγχριμέθα τὴν Κυβέρνησιν ἡτις ἐνέκρινε τὴν σύστασιν μεταβατικοῦ ἀποσπάσματος, και τοὺς Κ.Κ. Εἰσαγγελέα και Ἐπερχον οἵτινες ἐπροκάλεσαν αὐτὸ, διότι ἡ δημόσιος ἀσφάλεια εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν εἶναι εἰς εὐάρεστον κατάστασιν.

— Ενεκα τῆς κατὰ ταύτας πεσούστης ῥγματιστής βραχιατρόφων σαν μέρει πολλοὶ τῶν ἐπαρχιακῶν δρόμων τῶν γόντων εἰς τὰ διάφορα χωρία τῆς ἡμετέρας Νήσου, οἵτινες τούτου κατέστησαν σχεδὸν ἀδιάβατοι, οἱ δὲ χωρικοὶ ἡμῶν ὀλίγα ὑποφέρουσι: πρὸς διάβασιν τῶν ζώων των, και πρὸς βασιν αὐτῶν εἰς τὰ κτήματά των. Συνιστῶμεν θέν εἰς θέρηνσιν νὰ λάβῃ πρόνοιαν πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἀγροτικῶν ἐπαρχιακῶν δρόμων, ὅσον ἔνεστι τάχιον, και πολὺ θέλουσι καταστῆ ἐγτελῶς ἀδιάβατοι, και τότε σις βεβήλως θέλει διαπαγήσει δεκαπλασίαν προστήσειν τοῦτων.

— Κακουργιοδικείον δὲν συνετήθη ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ τὴν παρούσαν σύνοδον, ἐπομένως τὰ ἐγκλήματα αὐτού σημέραι, ιδίως δὲ αἱ κλοπαί. Παρακαλοῦμεν θέν εἰς θεραπείαν διὰ τῆς συστάσεως Κακουργιοδικείου κατὰ τὴν νοδὸν τοῦ ἐπιόντος ἔτους.

— Περὶ τῆς συμβάσης ἐσχάτως κλοπῆς ἐν τῇ Ιερᾷ Μονή Αγίου Ιωάννου εἰς τὸ Λειβάδι, τοῦ δήμου Καρυᾶς, ἡ δικαιοδοσία ἐπελήφθη δραστηρίως πρὸς ἀνακαλύψιν τῶν αὐτοιρῶν, ἀλλα σέτι οὐδεὶς ἀνεκαλύψθη ἐνοχος τῆς πράξεως ταύτης. Πολλὰ της κλοπῆς ταύτης λέγονται, τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Ήγομενος τῆς ἀνωιεργμένης Μονῆς ἀπώλεσεν οὐκ ὀλίγας χιλιάδας δρογχῶν, καθότι πράγματι η Μονὴ αὕτη εἶναι η πλουσιωτέρα, και η μᾶλλον προσδοσφόρος ἀπασῶν τῶν λοιπῶν Μονῶν τῆς Νήσου μας.

— Εμφιστῶμεν τὴν πρασοχὴν τῆς ἐνταῦθη προϊσταμένης διοικητής ἀρχῆς, ὅπως περιορίσῃ τινὰς τῶν δημοδιδικών τάλων τῆς ἐξοχῆς, οἵτινες ἐγκαταλείπονται τὰ σχολεῖα και τέκνα τῶν χωρικῶν, διατίθουσι συχνὰ ἐν τῇ πόλει, λέγοντες ὅτι ἐχουσιν ἐγγράφους ἀδειας παρὰ τῶν Δημάρχων των, πρὸς δὲ ἐπιβάλῃ τοις Κ. Δημάρχοις ἵνα μὴ δίδωσιν ἀδειας εἰς τοὺς δημοδιδικών τάλων καθότι συνεπείᾳ διαταγῶν τοῦ Σ. Γηουργείου τὸ τοιούτον δικρείγηε τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν.

— Κατὰ τὴν 21 φεβρουαρίου μηνὸς ἀπῆλθεν εἰς τὰς αιωνίους μονὰς οἱ Ιερεῖς Εὐσταθίος Σέρβος, διατάσσεις μετ⁶ ἀσκόνου Ζήλου και ἀκριβείας τὰ ιερατικὰ αὐτοῦ καθίκοντα. Η εηδεία αὐτοῦ ετελέσθη τὴν ἐπιούσαν προμηθείαν. Αστον τένθησε προσένευσε τῇ ἐκείνης οἰκογενείᾳ, οἱ επισημανθείσις και την τημαντική. Αιώνια η μηνή αὐτοῦ.

ΔΙΑΚΟΠΑ ΤΕΓΕΑ
ΑΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΝ ΑΙΓΑΙΟΝ ΤΟΥ

— Τὸ Γηουργείον τῶν ἐξωτερικῶν ἐκουμενικῶν δικρείγηε τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν.

— Ο Αύτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἀπέστειλε πρὸς τὸν Τ-

εργαρητήριον τηλεγράφημα όπου της άλωσε τοῦ Κάρες πρὸς δὲ τὸν στρατηγὸν Λόρις Μελικώρ ἀπένειμε τὸ στρατιωτικὸν παρασημὸν τῆς Ἀξίας, δηλ. αὐτὸς ἐκεῖνο τὸ παράσημον ὅπερ ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχεν ἀπονείμει πρὸς τὸν οὐέν του ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐν Βέσι.

— «Η Κυβέρνησις ἀπεφύσισε νὰ διαθέσῃ 41[2] ἐπὶ ἔκατομμύρια ὑπὲρ τῆς συμπληρώσεως τῶν κατὰ ξηρὰν ἔξοπλισμῶν. Παρὴν γειλε δὲ προσέτι 25 γιλιάδας ὄπλων Γκρᾶ μὲ δέκα ἔκατομμύρια φυσιγγίων, δύο μεγάλης ὀλκῆς πεδιαὶς κανονοστιγίας Κρούπ καὶ τινὰ ἔκατομμύρια φυσιγγίων Σχεσπώ.

— Δι' ἀποφάσεως; τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν δὲ ἐπὶ παραβάσει καθίκοντος, ἀδίκως κατηγοροῦσις Κ. Νικόλαος Ἀσπροερχεῖ, τέως Εἰρηνοδίκης Ἐχίνου, ἐκπρύχθη ἀθώος, ἀπορρίφθείσης τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας. Παρακαλοῦμεν ἐπομένως τὸν Σ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸν ἵνα ἀναδιορίσῃ αὐτῷ εἰς τὴν τοῦ Εἰρηνοδίκου θέσιν.

ΜΑΤΑΡΟΥΝΣ

Άνοιξα τάφον, ἔφερε
Βασιλικὴν σφραγίδα!
Στάκτην ὅτο βάθος εύρηκα
Καὶ μὲς τὴν στάκτην είδα

Διάδημα! σκῆπτρο δόλοχρυσο!
Ποῦ εἶναι δὲ αεοπότης;
Ο Βασιλεὺς; ἐφώναξα,
Π αὐτοῦ Μεγαλειότης; ! . . .

Π στάκτη ἔμενε βουβή!
Κ' ἴγω στὸ μάρμαρό της
Εσύντριψα τὰ στέμματα
Κ' ἔγραψα, Ματαϊότης!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΚΑΝΗΣ

φοις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἡμῶν αἰνίγματος.
« Ι ν γ ος ». —

Τὴν λύσιν ταύτην ἔσωχεν ἡμῖν ἀ.) δ. Κ. Αιονύσιος Τριπύλας — 6.) ὁ ἀνώνυμος Κύριος, περὶ οὗ καὶ τὰ προηγούμενα ἡμῶν φύλλα, δὲ ἀνωγύμδου ἐπιστολῆς του, ἡν ἀσμένως ἐδεξάμεδα, καὶ ἡτοις λιαν εὐφυῶς καὶ ἀγχινόως ἀπεικονίζει τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος μας. Ιδοὺ ἡ ἐπιστολὴ του.

ε Αξιότιμε φίλε!

Ανέγνων τὰ ἐν τῷ ὅπαξιθ. 56 φύλλῳ τῆς ἀξιοτίμου Ὑμῶν ἐφτυμερίδος «Ομονοίας» ἀφορῶντα ἐμὲ τὸν ἀνώνυμόν σας φίλον, καὶ οὓς εὐγνωμονῶ διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ εὑμενεῖς. Ὑμῶν κρίσεις, ἃς εὐηρεστήθητε νὰ κάμητε. Φωνὴ τις ἐγδόμυχος μοὶ ἐμπνέει τὴν πεποιθοῦν νὰ φρονῶ, ἀφορῶν εἰς τὸν εὐχενὴν Ὑμῶν χαρακτῆρα, διτοις ἀπεικωνίζεις καὶ ἀνώνυμον φίλον μας, ἐφ' ὃς καὶ οὐθίς λαμβάνω τὴν τιμὴν ἀνωνύμως νὰ οᾶς ἐπιστεφθῶ ἐν τῷ Γραφείῳ. Υμῶν. Ισως εἶναι τοῦτο φοβερὰ ἰδιοτροπία μου. Άλλος ἐρίζωμένα πάθη μεταβάλλονται εὐκόλως καὶ μάλιστα περὶ τὸ γῆρας;

Αποστέλλω Ὑμῖν ὡς κατὰ τὴν ἀλλην ἰδιοτροπίαν μου καὶ τὴν λύσιν τοῦ ἑτέρου Ὑμῶν αἰνίγματος, αἰκίτηκήν καὶ τούτην κάπτως ἀπόχρωτιν φέρουσαν.

Φίλε!

Ο Οἰνός σου μοὶ ἥγειρε τὴν δρεξιν τοῦ σίνου.

Καὶ ἐπειδὴ τὴν πόσιν του ἀσπλάγχνως μοὶ ἥρνεῖται,

Ἴππεύσας ἐπὶ Ιννού

Μετέβην εἰς Εξάνθεταν τὴν διψαν μου νὰ σύνω.

§. —

Εἶναι Θ. δι τὸ νέκταρ τῆς Οἰνοπωτῶν γιγάντων

Μὲ ἔθιξις, μ' ἐμέθυσε!! Τὸν σπανιόν μου Ιννού

Κεκέφθην τελοσπάντων

Νὰ ἀνταλλάξω ἀσπλαγχνος μὲ Εξανθίτην Οἰνον.

§. —

Αροῦ, ως βλέπεις, ἔγεινα τοῦ Βάχχου νῦν ἐτεῖρος,
Κτήτωρ κανά τας καὶ οὐχὶ ποιητικοῦ καλάδου,

Εἰπέ μοι ἐλευθέρως

Δὲν ἔχω πολὺ δίκαιον νὰ κρύπτω τὸ ομάδα μου;

Δεχθῆτε παρακαλῶ, μετὰ τοῦ φιλίου ἀσπασμοῦ μου, τὴν ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς Ὑμᾶς διαχειριμένης ὑπολήψεως μου,

Ο Γέρων φίλος σας.

Τρίτος λύτης τοῦ αἰνίγματος ὁ Κ. Μιχαὴλ Βλαντῆς. Πρὸς τὸν ἀνώνυμον Κεφαλλήνα, τὸν πέμφαντα λύσιν διὰ τῆς λέξεως «έλαιον» καθὼς καὶ πρὸς τὸν φίλον μας Ι. Ψ. ἀπαντῶμεν διτοις ἐλαθον, ως ἐλαθε καὶ δ ἔτερος φίλος μας Δ. Κ. λύσας τὸ αἰνίγμα διὰ τῆς λέξεως «κίννα».

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ζῶα γινόμεθα μαστοφόρα, ἐὰν εἰς γρῖψον μᾶς εἰκονίσῃς,
Κ' ἐπτά ἐν ὅλῳ ἀν μᾶς ἀθροίσῃς. —

Ο α. λύτης θέλει λάθει παρ' ἡμῶν ὡς δῶρον τὴν φωτογραφίαν μας. —

Η λύτης πρέπει νὰ δοθῇ ἐγγράφως, καὶ δι' ἔχεμόθου ἐπιστολῆς εἰς τὸ τυπογραφεῖν μας. —

Τῷ ἐν Κεραλληνίᾳ φίλῳ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς, ἐλλείψει χώρου.

Πρώτη δηλοποίησις πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων κτημάτων

Ἐκδιδομένη παρ' ἐμοῦ τοῦ ὑποφινομένου δικαστικοῦ κλητήρος Γρηγορίου Ροντογιάνη κατὰ παραγγελίν τοῦ Κ. Ιωάννου Καβδιάδια διεκγόρου, κατοίκου τῆς πόλεως, πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ Ζαχαρῆ Βονιτσάνου πτ. Θεοτόκη, κατοίκου τοῦ χωρίου Ηλιακούσας δήμου Καρυᾶς. Κατὰ

Τῆς δρειλέτιδος κληρονομίας τοῦ Θωμᾶ Βονιτσάνου, παριστημένης ὑπὸ τοῦ οὗσον καὶ κληρονόμου του Ἀνδρέου Βονιτσάνου, κατοίκου τοῦ χωρίου Ηλιακούσας δήμου Καρυᾶς, καὶ τούτου ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου του Χρήστου Θερμοῦ πτ. Κωνσταντίνου, κατοίκου τοῦ χωρίου Εγκλουδῆς δήμου Καρυᾶς, Δηλοποιεῖται

Οτι τὴν Κυριακὴν εἶναι εἴκοσι δύο 22 Ιανουαρίου 1878 ὥραν 10 π.μ. μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας εἰς τὴν δημοσίαν στοράν τῆς πόλεως ταύτης τοῦ δήμου Λευκαδῶν καὶ μπροσθεῖ τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος τοῦ Βασιλείου Πατακηνήποτης ΙΩΑΝΝΗΣ (τελεούθει)

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ. ΣΥ. Υ. Φ. 0084